

Felcsúti Hírlap

2023. szeptember, XII. évf., 9. szám (133.)

Képriport **Tükörben**

Megkezdődött a tanév az Endreszben és a Letenyeyben

Világjáró

A Pats lányok
úti beszámolója

Arckonás

Találkozás Molnár Csabáné Mártival
és a teknőseivel

Felfedező

Látogatás a Tó Étterem
és Élmenyközpontban

Szeptemberi tartalom

3

Képriport

Megkezdődött a tanév az Endreszben és a Letenyeyben

8

Interjú

Beszélgetés Vörösné Székely Henriett-tel iskolánk jövőjéről

10

Arcvonás

Találkozás Molnár Csabáné Mártival és a teknőseivel

14

Világjáró

A Pats lányok úti beszámolója

18

Emlékezés

Rohoncziné Marikától, nyugdíjasklubunk vezetőjétől búcsúzunk

19

Emlékezés

Tíz éve állítottunk emléket Eröss Zsoltnak

20

Felfedező

Látogatás a Tó Étterem és Élmenyközpontban

24

Mesesarok

A kék szuperhold

26

Konyha

Pogácsa

27

Kert

Bonsai gondozása otthon

28

Harangszó

Jézus és a fazekas
Apróra váltott keresztyénség

30

Mozaik

Képriport Tükörben

Megkezdődött a tanév az Endreszben és a Letenyeyben

Szeptember első napjaiban még javában tartott a nyár, legalábbis ami az időjárást illeti, iskolásaink számára azonban véget ért a szünidő, s kezdetét vette a tanítás. Képösszeállításunkban megmutatjuk, milyen volt a felcsúti gyerekek tanévnyitója.

Csodavárók

„Állj be közénk, mert itt a helyed, kell az erőd, hát nyújtsd a kezéd. Szálljon az ének, zúgja a szél, hogy itt az idő, s már közel a cél” – hangzott fel a Bolyki-féle Sulidal, s a felcsúti Endresz György Általános Iskola évnyitós „beavatási szertartásának” legszebb részeként a legnagyobbak, a nyolcadikosok kézen fogták a kis elsősöket, hogy bekísérjék őket az iskolaudvarba, ahol aztán nyakukba kötötték az „endreszességet” jelentő sárga-kék nyakkendőt. „Köszönjük, hogy ránk bízátok a legnagyobb kincseteket, a gyermekeiteket, mindent megteszünk majd, hogy okos, intelligens, a szülőföldjükön és a nagyvilágban egyaránt boldogulni tudó fiatalokat neveljünk belőlük – az egyes osztályok köszöntése után fordult a szülőkhöz Vörösné Székely Henriett megbízott iskolaigazgató. – Köszönet a kollégáknak, akik előkészítették az új tanévet. Nektek, fiatalok, azt az útravalót adom, hogy legyetek bátrak, szorgalmasak, kíváncsiak, vidámak, nyitottak, együttműködők, kitartók. Legyenek álmaitek, amelyek célokká válhatnak, tudva, hogy mindig megtörténik a csoda. Ez a tanév szóljon hát a csodákról!” Az iskola névadójára, az óceánrepülő Endresz Györgyre emlékezve levegőbe repültek a sárga-kék papírrepülőök, s a felcsúti tanműhelyben kezdetét vette a 2023/2024-es tanév.

Kirakat helyett

„Minden kezdetben ott a reménység, a várakozás is” – ezekkel a szavakkal indult meg az új iskolaév a Felcsúti Letenyey Lajos Gimnázium, Technikum és Szakképző Iskola falai között, ahol külön köszöntötték a végzősöket és az elsősöket. Az iskola keresztény értékeinek megfelelően imádsággal, a Szentlélek hívogatásával, szentírási gondolatokkal vette kezdetét a tanévnyitó, amelyen aztán Bányai György szólt az ünneplőbe bújó fiatalokhoz. „Iskolánkban 411 tanuló, 19 osztály, 55 dolgozó kezdi meg az évet – mondta az igazgató. – Alig több mint tíz éve maroknyian indultunk, az akadémia kápolnájában is elértünk, s mostanra csaknem kinőttük az iskolaépület auláját. Beszélnek a számok. Elmondják, honnan indultunk, s hova jutottunk. Csodálatos korszak áll előttetek, a legnyitottabb életszakasz, amikor bármik lehettek, dönthettek így is, úgy is, kipróbálhattok ezt is, azt is, az önmagatokra találás legfontosabb szakasza következik. Mindenki való valamire, kell, hogy legyen rendeltetésünk, hivatásunk, s ennek keresése itt kezdődik el. Az, hogy rátaláljuk, szükséges a teljes élethez, ami nem feltétlenül látványos, nincs a kirakatban, mégis értelmes. Ehhez a világ és önmagunk megismerése kell, az iskola pedig tudást ad, lehetőséget a világ megértésére és az önismeretre, ami csak közösségben történhet. Tükrök vagytok egymás számára, a másikkal való kapcsolatban tárhatjátok fel magatokat.”

Nagy Enikő, fotó: Pesti Tamás

Interjú Ahol jó diáknak és pedagógusnak lenni

Beszélgetés Vörösné Székely Henriett-tel iskolánk jövőjéről

Immár második tanévét kezdte meg az Endresz György Általános Iskola közössége az új épületben, amelyet a 2023/2024-es tanévben mintegy kétszázötven tanuló népesít be. Az újdonságokról iskolánk igazgatói feladatokkal megbízott igazgatóhelyettesét kérdezzük. Vörösné Székely Henriett a tervek és az álmok mellett tanári pályájának legfontosabb állomásait is megmutatja nekünk.

– Határozott vezetői koncepcióval kezdtük a tanévet, leginkább az elmúlt év tapasztalatára alapoztunk. Azzal, hogy új épületbe költöztünk, sok minden megváltozott az életünkben, az új helyzethez alkalmazkodnunk kellett. A legfontosabb, hogy belakjuk, otthonossá tegyük az épületet, annak minden előnyét a gyerekek javára fordítva. Kiváltképp a közösségi tereket szeretnénk fejleszteni, szülői támogatással új bútorokat helyezhettünk az aulába, hogy a gyerekek a szüneteket minőségi módon tölthessék el. A hagyományainkat szeretnénk megtartani, ám az új lehetőségekkel új hagyományokat is szeretnénk teremteni. A tanévnyitó értekezleten megbeszéltük, hogyan tarthatnánk meg úgy a rendezvényeinket, hogy azok a lehető legszínvonalasabbak legyenek. Elsősorban a diákprogramokat szeretnénk erősíteni, arra törekedve, hogy az iskola ne csupán egy hely legyen, ahova a tanulók tanulni járnak, hanem valóban a második otthonuk, elvégre rengeteg időt töltenek itt. Összefogtunk a társintézményekkel, így az óvodával együtt Márton-napon közös lámpás felvonulást tartunk. A szülői munkaközösséggel és a Fűtyülős táncsoporttal karöltve a hagyományokhoz híven szüreti bált rendezünk. Újragondoljuk a farsangot, a hagyománycsokorba bevesszük a májusfaállítás is. A tanév végén újdonságként belép az életünkbe az „Együtt-est”, amelynek keretében a gyerekek bemutatják, mi mindent tanultak az adott évben, s a zenés-táncos gálaműsor során kiállításon is megcsodálhatók lesznek a munkáik. Az évet a szülőket is bevonva nyárindító mulatsággal zárjuk.

Tehát a közösségépítésen lesz a hangsúly. De mi a helyzet a tanítással-tanulással?

– Úgy gondolom, a szakmai vonal erős az iskolánkban. Sok kiváló szaktanárunk van, s a célunk, hogy minél több teljes állású pedagógusunk legyen, az állandóságot és a biztonságot ugyanis ők adják. A tanév elején a feladatokat felosztva munkacsoportokba rendeződtünk, például a fejlesztőpedagógusok munkacsoportja a fejlesztésért, felzárkóztatásért felel; a napközis munkacsoport feladata, hogy a napközinek tartalmat, rangot adjon, s a délután az aktív pihenésről szóljon (ennek jegyében havonta egyszer tematikus délutánt tartanak, amikor nincs lecke, hanem a gyerekek közösen egy projekten dolgoznak); az arculati munkacsoport a dekoráción, az épület otthonossá tételén munkálkodik; a testnevelő munkacsoport – kihasználva tornatermünk adottságait – a sport népszerűsítésével foglalkozik (testnevelő tanáraink gondoskodásából elindul a mi négyfordulós Ninja Warriorunk, melynek végén bajnokot avatunk). A jelmondatunk: „Légy EndrEszes!” Úgy gondolom, ebben minden benne van.

Az igazgatói feladatokkal, úgy hiszem, megsokszorozódnak a teendőid. Hogyan találsz utat a tennivalók között?

– Annak érdekében, hogy igazgatói feladatokkal megbízott igazgatóhelyettesként maximálisan ellássam a feladataimat, a két szakom, a kémia és az informatika közül választanom kellett, csupán a kémiát tarthattam meg, s a kollégákra bíztam a digitális kultúra oktatását. A kémia a tanári pályám elsőszülöttje, vegyészként a szívem csücske, s bár kevesebb energiám jut rá, az elmúlt években olyan tudástárat dolgoztam ki, amelyhez bármikor visszatérhetek, így nem szenvednek hiányt a gyerekek. Az új szerepkörömben sokkal több időt kell az irodában papírmunkával

töltenem, de amikor csak tehetem, a gyerekek és a kollégák között vagyok. Érzem a bizalmat, s örülök, hogy a pedagógustársaim megosztják velem a gondolataikat. Együtt szövegetjük a terveket, az álmokat, mindenki adja magát ahhoz, hogy olyan iskolát teremtsünk, ahol jó diáknak és pedagógusnak lenni.

A kémia korántsem annyira női terület. Hogyan lettél vegyész, illetve kémiatanár?

– Hétköznapi gyerek voltam, igazán semmi sem érdekelt, egészen addig, amíg hetedikben be nem léptem az életembe a kémia. Az iskolámban egy idős tanárnő tanította ezt a tárgyat, végtelenül szigorú volt, mindenki tartott tőle, éppen ezért meg sem mertem mondani a többieknek, hogy én bizony nagyon szeretem, s alig várom az óráját. Egyszerűen magával ragadott a kémia iránti szeretete. Imádtam a kísérleteket, még szakkörre is beiratkoztam, s azt vettem észre, hogy szinte semmi mással nem foglalkozom, csak a kémiával. Kíváncsi voltam, kutakodtam, otthonra zsebkönyveket vásároltam, előszedtem mindent, amivel odahaza is kísérletezhetek. Vegyipari szakközépiskolába mentem aztán tovább, ahol még inkább elvarázsolt a kémia, de mivel abban az időben túlzottan férfias volt a vegyészeti pálya, úgy döntöttem: pedagógus leszek. Olyan karakteres egyéniségek tanítottak, akik hatással voltak a választásomra. Tanító-nő lettem, ám az elsőeim között számos problémás gyerek volt, így a szülési szabadságom alatt elvégeztem a fejlesztőpedagógiát, s a visszatérésem után közel egy évtizeden át csak problémás gyerekekkel foglalkoztam. Büszke vagyok arra, hogy mindegyikőjüket megtanítottam írni-olvasni. Fejlesztőpedagógusként azonban idővel elmagányosodtam a pedagógusi közösségben, nem volt, akivel közösen gondolkodhattam volna, ám épp ekkor érkezett a felkérés: tanítsak kémiát. Megkaptam a megfelelő indítást, hogy egyetemre jelentkezsek, s elvégezzem a kémia szakot. A kémiatanári pályában a két végzettségemet, a vegyész és a pedagógust egyesíthettem. Középiskolai tanárként is kipróbáltam magam, de úgy érzem, az igazi közegem az általános iskola. A digitális táblák megjelenésekor határoztam el, hogy az informatikatanári szakot is elvégzem.

Hogyan kerültél az Endreszbe, s mennyire lettél otthonra a felcsúti közösségben?

– Iskolánkba is a kémiának köszönhetően, kezdetben óradóként, 2020-ban kerültem. Két évvel később hoztam meg a döntést, hogy harminc év után ott hagyom a régi iskolámat, a mányit, s az Endreszben tanítok tovább teljes állásban. Olyan befogadó közösségbe érkeztem, s az iskolában olyan családi-as volt a légkör, hogy biztos voltam benne: váltanom kell – és nem is bántam meg. Kémiatanárként az a küldetésem, hogy megmutassam a diákoknak a természettudományok szépségét, segítsen a világ megismerését. Hitem szerint nem igaz, hogy ezt a tárgyat nem lehet szeretni. Abban hiszek, hogy – tantárgytól függetlenül – úgy kell tanítani, hogy a gyerekek érdeklődését, kíváncsiságát felkeltsük, törekedve arra, hogy a tananyag szorításában is kellő teret hagyjunk a megfigyelésnek, a kísérletezésnek, mert az mindig meghálálja magát. A kémia rejtélyes világ, amelyet leginkább elképzelni kell, s ahol lehet, ott megmutatni. A titok, hogy szívvel-lélekkel, hittel tanítsa az ember – nem könyvhöz ragadtan –, mert a gyerekeket igenis érdekli a körülöttünk lévő világ.

Nagy Enikő, fotó: Pesti Tamás

Arcvonás Az óvodát soha nem tudtam elfelejteni

Találkozás Molnár Csabáné Mártival és a teknőseivel

Kisebbségek és nagyobbak, díszesebbek és puritánabbak, horgoltak, fából faragottak, kerámiából megmunkáltak – otthonának minden szegletében, a könyvespolcon, a hűtőszekrényen, a kandallón, mindenütt megbújik egy-egy teknős, az amigurumi a saját keze munkája, a többi pedig, mint mondja, csak úgy jött, ő maga korántsem fogott semmiféle „gyűjtőmunkába”. Első teknősbékája évtizedekkel ezelőtt csöppent bele Molnár Csabáné Márta életébe, akkor, amikor a felcsúti oviban megalakult a Teknős csoport. A Kas-tély Óvoda egykori vezetője köré azóta is gyűlnek a szebbnél szebb teknőcök, amelyek könyvtárunk tavaszi kiállításorozatának egyik állomásán is bemutatkoztak már. A különleges gyűjtemény mellett lapunk olvasói egykori óvó néninket is megismerhetik, aki fontos jubileumot ünnepel: éppen negyven esztendeje, hogy óvónőnek állt a felcsúti óvodában.

„Még gyermekként sem gyűjtöttem semmit, nem hoztak lázba a bélyegek, a szalvéták, ugyanakkor minden csecsebecsének nagyon tudtam örülni – kezd bele történetébe Molnárné Márta. – Nem is gyűjtemény az enyém, nem mentem a teknőseim után, egyszerűen csak úgy jöttek. Negyven éven át óvónőként dolgoztam, huszonkét évig vezettem a felcsúti óvodát. Szülőfalumban, Alcsúton kezdtem a pályámat, ám minthogy Felcsútra jöttem férjhez, s itt teremtettünk otthont, engedtem az akkori óvodavezető, Kati néni hívásának, s 1983-ban a felcsúti oviban helyezkedtem el. Korábban három csoport működött, a kis, a középső és a nagy, s évről évre új csoportba, ezzel együtt új helyiségbe kerültek a gyerekek. De mi lenne, ha egyetlen csoportban járnák ki az óvodát? Elhatároztuk hát, hogy változtatunk. Minden csoport nevet választott magának. Mi a Teknős csoport lettünk, s az egyik óvadás,

Mészáros Dávid egy nap beállított egy igazi teknőssel, amely attól kezdve velünk maradt, a dajka a gyerekekkel együtt tisztogatta, etetgette. S hogy, hogy nem, aki valahol teknőst látott, már hozta is a csoportba. No persze már nem igazit – teszi hozzá nevetve Márta. – Mikor nyugdíjba mentem, egy-két darabot, a szívemnek különösen kedveseket, amelyekkel én magam ajándékoztam meg a csoportot, magammal hoztam. Nostalgiaiból. Hogy mindig emlékezzek a Teknős csoportra. Ám a gyűjtögetés később sem maradt abba. Bármerre is jártam, ha teknőst láttam, hazahoztam. Van, amit kaptam. Így jött létre ez a több-tucatnyi teknőst számláló kollekción. Szeretek rájuk nézni, jókedvre derítik az embert, s nekem, aki a halak és a vízöntő fordulóján születtem, a vizek erejét és szépségét hozzák el. Ezért lehet, hogy gyűjtögetem a kavicsokat és a kagylókat is.”

A sors akarata

Gyűjteményének rendezgetése mellett Márti a nyugdíjasnapokat többnyire olvasással, horgolással, szúdokuzással, főzőcskézéssel, virágoskertjének gondozásával, tévénézéssel tölti – kedvencei a filmklasszikusok és a sportműsorok, korántsem véletlenül: annak idején férje volt a felcsúti sportkör elnöke, a sport szeretetét volt hát kitől ellesnie. Mindezen túl persze édesanyaként és nagymamaként is helytáll, fiai és unokái ugyancsak a Kossuth utcában laknak, s amikor csak szükségük van rá, Márti máris ott terem. S ha csak teheti, a felcsúti óvoda életét is figyelemmel kíséri, a mi „kastélyunk” ugyanis továbbra is a szíve csücske. „Fiatalként orosz–történelem szakos tanár akartam lenni, de nem vettek fel, s mivel akkoriban jellemző volt a képesítés nélküli pedagóguslét, elhatároztam, hogy jelentkezem a környék általános iskoláiban, üres álláshely azonban nem volt, így aztán másutt kezdtem el dolgozni. Ám egy év múltán sem hagyott nyugodni a gondolat, hogy pedagógus legyek, felmondtam a munkahelyemen, s épp ekkor jött a megkeresés: az alcsúti óvodában szükség lenne rám. Nem sokkal később jelentkeztem a kecskeméti óvónőképzőbe, el is végeztem, így lettem óvónő, s azt vallom, ez a sors akarata volt, mert hogy egészen magamra találtam a hivatásomban. Tizenhat éves voltam, amikor édesanyám meghalt. Talán ezért is éreztem különös indíttatást a gyermekekről való gondoskodás iránt. Alcsúton Nagy Marika, Felcsúton pedig Kati néni terelgetett, anyám helyett anyáim voltak mindketten.”

Egy a többi óvónő között

Márti 1976-ban ment férjhez, hamarosan életet adott az első gyermeküknek, s a család 1979-ben költözött Felcsútra. Minthogy fia Felcsúton kezdte meg az iskolát, elhatározta, hogy munkahelyet vált, s 1983-tól a felcsúti óvodában szolgált tovább. „Kati néninek nagy híre volt a járásban, mindenki tudta, hogy kiváló óvónő, megtisztelve éreztem magam, amikor megkeresett, s meghívott a felcsúti oviba – árulja el Márti. – Bár fájt a szívem, amikor az alcsúti óvodát magam mögött hagytam, nem bántam meg a döntésemet. Mindig azt mondtam: jó helyen vagyok. Idővel kineveztek vezetővé, de mindig csupán egynek éreztem magam a többi óvónő között. 2009-ig vezetőként is ott voltam az egyik óvodai csoportban, s mindig arra törekedtem, hogy minél többet lehessen a gyerekekkel. Reggel az ajtóban vártam őket, segédkeztem az ebédnél, a délutáni alvás idején mindenkinek egyesével, a saját nevével énekeltem el a négysorost, majd leültem a mesemondó fotelomba, s meséltem. Ezután foglalkoztam a papírmunkáival. Megvallom, gyakran gondoltam arra, mennyivel könnyebb lenne az életem, ha egyszerű óvó néni lennék. Imádtam a hivatásomat. Mindig boldog voltam a gyerek között. Számomra a legfontosabb az volt, hogy a gyerekek jól érezzék magukat az óvodában, s a szülők nyugodt szívvel hagyják őket ott. Számomra az első a gyermek volt. Az önkormányzattal, a szülőkkel és a kollégákkal is jó kapcsolatom volt, bizalommal fordultak hozzám, arra törekedtem, hogy családiás legyen a hangulat odabent. Rengeteg programunk volt: farsangkor mesét játszottunk, gyermeknapon bográcsoztunk, ősszel tökfesztivált tartottunk. Sokat kirándultunk, számtalanszor ellátogattunk az állatkertbe, de úszni is jártunk. Mondhatom, fantasztikus volt a felcsúti óvoda óvónőjének lenni.”

A gyerekek és a derű

Mindenki Márti nénije 2012-ben ment nyugdíjba. „Szépen elbúcsúztattak, az egyik volt óvodásom, Mészáros János Elek énekelt, az önkormányzat címzetes óvodavezetői kitüntetést adományozott – emlékszik vissza. – Mindez nagyon jól esett a lelkemnek. Jó érzésekkel gondolok a felcsúti ovira. Azt vallom, hogy egy óvónő feladata az, hogy szeresse a gyerekeket, juttassa élményhez, és kíváncsolja közösséggé őket, elvégre koruknál és lakóhelyüknél fogva összetartoznak. Az óvodának nem az a dolga, hogy írni-olvasni-számolni tanítson, hanem az, hogy felkészítse a gyerekeket az iskolára, arra, hogy képesek legyenek befogadni az új ingereket és ismereteket, amelyek majd az iskolában várnak rájuk. Épp ezért jó kapcsolatot ápoltam a leendő tanító nénikkel is. Olyan jó látni az egykori óvodásaimat felnőtt férfiakként és nőkként! 1986-ban lett meg az első autóm, egy Trabant, azóta vezetek. Sokszor mondtam, hogy egyszer az árokban kötök ki, mert az utcán mindenkit ismerek és mindenkinek integetek – meséli viccesen. – Ha találkozom a régi ovisaimmal, egyre csak mondják az emlékeiket. Nekem valóban minden gondolatom az óvoda volt. A férjem idehaza minden gondot levett a vállamról, csak hogy a hivatásommal törődhessek. Úgy hiszem, a gyerekek tartottak meg vidámnak. Megőrizték a derűmet. Báboztam, meséltem, énekeltem, s ettől magam is boldog voltam. S az unokáknak hála az vagyok most is. Mama, játszunk! – mondják, s máris előbújik belőlem az óvó néni. Mindig voltak nehézségek, sőt, tragédiák a családom életében, de ahogy gyermektársaságba kerültem, elfelejtettem minden gondomat. De az óvodát soha nem tudtam elfelejteni. Csak örömet adott nekem.”

Nagy Enikő
Fotó: Pesti Tamás

Világjáró Üdv Londonból

A Pats lányok úti beszámolója

Fotó: Pesti Tamás

Annak idején a Puskás Akadémián futó szociális és sportprogramnak, a RealTanodának hála ültek életükben először repülőn, s a madridi kaland olyannyira meghatározó élmény volt számukra, hogy elhatározták: nagy álmukat valóra váltva elutaznak Londonba. Pats Enikő és húga, Petra kettecskén vágtak neki az útnak, minden apró részletét precízen megtervezve – az általuk összeállított tartalmas és színes programsorozatot alighanem minden utazási iroda és idegenvezető megirigyelné. Írásukban maguk a lányok kalauzolnak bennünket az Egyesült Királyság fővárosában.

Mindannyiunk életében vannak olyan dolgok, melyekért – néha megszállottan – rajongunk. Számunkra ilyen hely az Egyesült Királyság fővárosa: London. Évek óta tart a vonzalom, amióta megalakult a One Direction névre hallgató fiúbanda, és megszerettük Harry Potter világát. Mindig csak álmodoztunk, hogy milyen lehet átsétálni a város egyik jelképének tekinthető Tower Bridge-en, gyönyörködni a brit uralkodó egyik rezidenciájában, a Buckingham-palotában, vagy megnézni a Harry Potter Stúdiót, ahol a filmjeleneteket forgatták. Úgy gondoltuk, ha nem kezdünk el tervezni, akkor soha nem lesz belőle semmi. Így hát nekiláttunk. Tekintve, hogy évek óta egyikünk sem utazott repülővel egyedül, nem igazán tudtuk, hogyan kell olcsó repjegyet vásárolni, szállást keresni és tömegközlekedni egy idegen városban. Ezért felhívtuk Londonban élő ismerőseinket, és kikértük a véleményüket. YouTube-videókat néztünk repjegy- és szállásfoglalással kapcsolatban, s arról, hogy hogyan kell gazdaságosan bepakolni egy 10 kilogrammos bőröndöt. Az alapvető információk megszerzését követően már komolyan kezdtünk tervezni.

Ami az időpontot illeti, az utazással együtt hét napra, az augusztus 9. és 15. közötti időszakra esett a választásunk. Először a repülőjegyet vettük meg, mondván, ha az megvan, akkor muszáj lesz elmennünk, és nem adhatjuk fel az egészet. Ezzel a motivációt is kipipálhattuk. Ezután szállást kerestünk az Airbnb weboldalon. Nem vágytunk többcsillagos hotelre, csak egy kétszemélyes szobára, ahova a nap végén aludni térhetünk, hiszen tudtuk, hogy egész nap úton leszünk.

A következő lépés az volt, hogy napi bontásban írjuk le az útitervet, aszerint, hogy milyen nevezetességeket preferálunk. Ennek összeállítása volt a legnehezebb része az utazásnak. Természetesen az alapvető turisztalátványosságok mellett eldugott, titkos helyeket is meg szerettünk volna tekinteni. A listát leszű-

kítettük mintegy ötven helyszínre. Többnyire próbáltuk elkerülni a tömeget. Persze ez nem mindig sikerült. Google-térkép segítségével összeraktuk az útvonalakat.

A különböző nevezetességek megtekintésekor a sor elkerülése végett célszerű volt időpontot foglalni. Zseniális, hogy mennyi időt meg tud spórolni az ember ezáltal. Az összes elővételes jegyet az okostelefonunkon mutattuk be az adott jegypénztárnál, és már mehettünk is. Az időpontok által rá voltunk kötelezve, hogy tartsuk a menetrendet, ez azonban nem okozott gondot.

Augusztus 9-én, 8.15-kor indult a gép, az érkezést 9.50-re időzítették a London Stansted reptéren. Életünkben mind- eddig csak egyszer repültünk, amikor Madridba utaztunk a RealTanodával. Akkor még 12-13 éves gyerekek voltunk, így nem emlékeztünk pontosan, mi hogyan történik ilyenkor. Annak idején Botond bá' azóta is töretlen, lelkes hozzáál- lása miatt érezhettük magunkat biztonságban Spanyolor- számban. Emiatt most is viszonylag magabiztosan álltunk hozzá a repülőúthoz. A leszállást követően autóbusz vitt el minket London belvárosába. A kommunikáció miatt nem aggódtunk, hiszen mindkettőnk rendelkezik angol nyelv- vizsgával. Első vicces pillanataink egyike rögtön útban Lon- don felé történt, amikor kerek húsz perc után vettük észre, hogy az út „rossz” oldalán haladunk. Vagyis az izgatottság miatt észre sem vettük, hogy mi is a bal oldali közlekedés részesei lettünk. Nagyjából egy óra múlva meg is érkeztünk London központjába, ahonnan egy rövid városnézést köve- tően metróval, aztán gyalog mentünk a szállásra.

A szoba tökéletesen megfelelt. A fürdőn és a konyhán a lakókkal osztoztunk, akikkel ott tartózkodásunk során csak az utolsó nap reggelén futólag találkoztunk. Estéknél in- ternet segítségével tartottuk a kapcsolatot szüleinkkel, akik nagyon aggódtak miattunk, de támogattak is abban, hogy ezt az utazást meg tudjuk valósítani.

Másnap reggel 8-kor már úton voltunk a város felé. Lon- don tele van apró, keskeny utcácskákkal, melyekben két, helyismerettel nem rendelkező lánynak könnyű néha el- tévedni. Előbb-utóbb kisebb kerülőkkel azonban mindig

odataláltunk a célpontunkhoz. Elmondhatatlan érzés volt először megpillantani a Tower Bridge neogótikus tornya- it. Ekkor még nem hittük el, hogy tényleg Londonban va- gyunk. Talán akkor tudatosult, amikor már a magasban sé- táltunk, és alattunk éppen felnyitották a csapóhidat, hogy egy kilenc méternél magasabb hajó áthaladhasson alatta. Szuvenírvásárlást követően a Temze partja mentén gyalog folytattuk utunkat. Megnéztük a Szent Pál-székesegyházat, áthaladtunk a Millennium Bridge-en, elsétáltunk a Mission Impossible filmsorozat hatodik részéből ismerős Tate Modern épülete előtt. Megcsodáltuk Shakespeare Globe színházának újkori rekonstrukcióját, végül ellátogattunk a népszerű Borough Marketra, ahol egy helyi desszertkülön- legességet is megkóstoltunk. Itt sem időztünk sokat, hiszen időpontunk volt az ingyenesen megtekinthető Birodalmi Háborús Múzeumba. Nagyon merészen úgy döntöttünk, hogy onnan biciklivel indulunk haza, pedig fogalmunk sem volt a helyi közlekedésről, vagy hogy merre kell hazamen- nünk. Minden rendben ment, csak egyszer dudált ránk egy piros emeletes busz.

Harmadnap reggel 9-kor már a Leicester téren pózol- tunk többek között Indiana Jonesszal és Mr. Beannel. Na nem a valódi karakterekkel, csak a szobormásolataikkal. Batmant is láthattuk, ahogy a mozi tetejéről szemléli a terepet. Aznap ebédre, figyelembe véve az egészséges ét- rendet, olasz forró csokoládét ettünk, majd tovább halad- tunk a Piccadilly Circus és a Trafalgar Square irányába. Következett az Erzsébet-torony, a westminsteri apátság és az Egyesült Királyság parlamentjének épülete, a Westmin- ster-palota. Öt órára foglaltunk időpontot a Warner Bros Harry Potter Múzeumába, ahová vonattal és busszal utaz- tunk el. Hajszál pontosan érkeztünk, és kerek öt órát töl- töttünk bent. Igazi bepillantást nyertünk a kulisszák mögé. Felugrottunk a Roxfort Expresszre, felfedeztük a Tiltott Rengeteget, és megnéztük a lélegzetelállító Nagytermet és az Abszolútát is. Aki Harry Potter-rajongó, annak szívből ajánljuk ezt a túrát, életre szóló élményekkel lehet gazda- godni, és még a vajsör is finom!

A negyedik nap fő látványosságai közé tartozott a Bu- ckingham-palota, a Hyde Park és a Kensington-palota. Fő programunk volt a kétszer háromórás Harry Potter és az elátkozott gyermek című különleges színdarab megtekin- tése a Palace színházban. Mondanunk sem kell, illet még sosem láttunk. Szemkápráztató, varázslatos, hátborzonga- tó – teljesen angolul. Elképesztően látványos volt, minden percet és pennyt megért.

Az ötödik napon útba ejtettük Covent Garden környékét, felmentünk a Post Building tetőteraszára, ellátogattunk a gyönyörű és hatalmas British Múzeumba, megnéztük a King's Cross vasútállomást és Queen Mary rózsakertjét, ahol egy adag fish and chipset is elmajszoltunk. Végül a Ba- ker Streeten zártuk a napot, megcsodálhattuk a világ első metróállomását és Sherlock Holmes lakását is.

A hatodik napon az Abbey Road következett, hiszen mi is át akartunk haladni azon a zebrán, ahol a Beatles tag- jai is átsétáltak 1969-ben. Majd következett Little Venice, a Paddington vasútállomás, Notting Hill és a Természettudo- mányi Múzeum.

Utazásunk utolsó reggelén összepakoltunk, és érzel- mes búcsút vettünk egyszerű szállásunktól, majd az utolsó látványosságunk felé indultunk. Ez London legmagasabb kertje, a Sky Garden volt, ahonnan még szűk egy órán ke- resztül gyönyörködhattunk London városában. Ezt köve- tően a reptér felé vettük az irányt. Este 7-kor landoltunk Budapesten.

Összességében mondhatjuk, hogy minden a tervünk szerint haladt, persze, sokszor spontán változtattunk el- képzeléseinken. A felmerülő problémákat kisebb-nagyobb vitákkal fűszerezve oldottuk meg – ez a testvéreknél már csak így van. Nem volt minden tökéletes, de támogattuk egymást. Véleményünk szerint kihoztuk az utunkból a ma- ximumot. Ezúton is szeretnénk megköszönni családunk támogatását, hiszen ők is kellett ahhoz, hogy megvalósít- hassuk az álmunkat. Életre szóló élményekkel és tapasza- latokkal gazdagodva, vidáman tértünk haza.

Pats Enikő és Petra

Emlékezés „Szép életem volt”

Rohoncziné Marikától, nyugdíjasklubunk vezetőjétől búcsúzunk

„Szép életem volt, szeretetben éltem” – Rohoncz Józsefné utolsó szavai voltak ezek, melyeket olvasva megnyugszik a lelkünk: a mi Marikánk békében ment el. A Gyöngyvirág Nyugdíjasklub három vezetőjének egyike a férjével és másfél hónapos kisfiukkal, Csabával a karjában 1973-ban hagyta el szülőfaluját, a Fejér megyei Déget, s talált otthonra községünkben. Marika annak idején közgazdaságit végzett, majd könyvelőként dolgozott egész életében. Szerette a munkáját, ugyanakkor sohasem volt karrierista, mindig a gyermekei voltak a legfontosabbak számára. Lánya, Beáta 1975-ben született meg. Családanyaként, háziasszonyként és dolgozó nőként egyaránt helyállt, a kilencvenes évek elejétől pedig egyedül gondoskodott gyermekeiről. 2007-ben ment nyugdíjba, s – két társával együtt – 2014-ben lett a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub vezetője. Azt vallotta, fontos, hogy az ember idősebb korában is közösségbe járjon. Szinte minden összejövetelen ott volt, a többiekkel együtt ünnepelte a névnapokat, rengeteget kirándultak, s mert nagyon szerettek énekelni, megalapították a dalkört. Marika időközben kétszeres nagymamává lett, gyermekei mellett unokáiról beszélt a legszívesebben. A másik nagy öröme pedig a párja volt – hatvannégy évesen talált rá újra a szerelem, amely kitartott egészen az utolsó pillanatokig. Marika 2023 szeptemberében, hetvenhárom éves korában méltósággal viselt, hosszú, súlyos betegség után szerettei körében hunyt el. Három éve, a hetvenedik születésnapján a Felcsúti Hírlap hasábjain jártuk be életének legfontosabb állomásait. Akkor mondott szavait – s velük együtt a mindig mosolygó Marikát – örökre az emlékezetünkbe véshtjük: „Nekem talán az az életfilozófiám, hogy szeretnünk kell saját magunkat, s el kell tudnunk fogadni magunkat úgy, ahogy vagyunk, mert ha képesek vagyunk meglátni a szépet és a jót az életben, akkor megőrizhetjük a derűnket. Nem érdemes folyton azzal foglalkozni, mi történt velünk. Emlékszem, hogy harmincévesen kétségbeestem, hogy vége a fiatalságomnak, nehezen éltem meg. Ám már nem így gondolkodom. Hetvenévesen boldog vagyok. Minden napot ajándékként élek meg. Szeretek élni, ezt komolyan mondom. Igazából mindenki másképp éli meg az életet, az életünk kovácsai mi magunk vagyunk, azt hiszem, mindent megtettem azért, hogy még a nehézségek közepette is megőrizsem az örömet az életemben.”

Emlékezés A Hópárduc nyomában

Tíz éve állítottunk emléket Erőss Zsoltnak

A magyar hegymászás legendás alakja előtt tisztelegett az általa alapított, felcsútiakat is a sorában tudó Omnivagus Túra és Szabadidő Egyesület a kertészet udvarában felállított Erőss Zsolt-emlékműnél, ahol összegyűltek mindazok, akik ismerték, szerették a Hópárducot – az emlékhely felett Besenyei Péter műrepülő tiszteletkört tett, s ott voltak azok a fiatalok is, akikkel az egyesület berkeiben annak idején a nagyszerű hegymászó szeretettette meg a sportot.

Egy évtizede veszett örökre nyoma Erőss Zsoltnak a Föld harmadik legmagasabb csúcsának megmászását követően. A Hópárduc mászó társával, Kiss Péterrel 2013 májusában hódította meg a Nepál és India határán fekvő Kancsendzöngát, ám a sikeres csúcs-támadás után nem tudott visszatérni a táborba, s miután több mint 72 órát töltött el védőfelszerelés nélkül a ha-

lálzónában, eltűntnek nyilvánították. A magyar hegymászás történetének abszolút rekordere a világ 14 nyolcezeréből tízet ért el. 2002 májusában első magyarként jutott fel a földkerekség legmagasabb csúcsára, a 8848 méter magas Mount Everestre. 2003-ban Kollár Lajossal és Mécs Lászlóval együtt alapította meg a Himalája-expedíció-sorozatot, a „Magyarok a világ nyolcezeresein” projektet, hogy lehetővé tegye: a Föld minden nyolcezer méter feletti csúcsára feljuthasson magyar alpinista. A hegyek szerelmesét 2010 januárjában a Magas-Tátrában érte súlyos baleset, melynek következtében amputálták a lábát, karrierjével azonban ezután sem hagyott fel. 2011-ben a 8516 méter magas Lohce-t már műlábbal mászta meg. 2013-ban – a Mount Everest és a K2 után a legmagasabb csúcs – a 8586 méteres Kancsendzönga meghódítása az utolsó sikeres, egyben végzetes csúcstámadása volt.

„A Kancsendzönga a legnehezebben megmászható nyolcezeres, melynek csúcsáig az alaptáborból túl nagy távot kell megtenni, s ez az út nagyon megviseli az emberi szervezetet – mondta el a megemlékezésen Kollár Lajos. – Zsolt

és társa több mint 24 órás mászás után ért fel a csúcsra. Lefelé haladva Zsolt jelezte, hogy nagyon elfáradt, nem bír továbbmenni, így megpihent, az éjszakát a havon töltötte, majd másnap újból nekiindult. Kiss Péter időközben lezuhant, Zsolt egyedül maradt, s az életéért küzdött. Azzal váltunk el, hogy a gyerekei várják haza. Többé nem halottunk róla. Csak emlékezni tudunk rá. Hála azoknak, akik tíz éve létrehozták ezt az emlékhelyet, ahol az őt tisztelők leróhatják kegyeletüket. Életpéldája azt üzeni, s az Omnivagus Egyesület is azt hirdeti, hogy menjünk futni, mászni, úszni, mindegy, mit, csak mozogni, mert a sport, az aktív élet csodálatos.” „Köszönet azért, hogy Felcsúton ápolják Erőss Zsolt emlékét – tette hozzá Simicskó István az egyesület képviselőjében. – Nagyra értékelem az olyan sportolókat, mint amilyen ő volt, s hiszem, hogy kellenek csúcsok, célok, amelyek elérésére törekszik az ember. Tíz év múltán is úgy tekintünk Zsoltra, mint olyasvalakire, aki mindent elért. Bár soha nem tért vissza, azt a csúcsot is megmászta. Tisztelettel adózom a bátorsága előtt.”

Nagy Enikő, fotó: Pesti Tamás

Felfedező A Váli-völgy kincsei egy helyen

Látogatás a Tó Étterem és Élményközpontban

Új életre kelt a Felcsút és Alcsútdoboz határában található egykori zápor-tározó és környéke: a víztározóból csónakázó lett, a benne kialakított szigeten kilátó magasodik, a partján pedig egy panorámaterasszal ellátott impozáns étterem áll. A Váli-völgyi Kisvasút nagyállomásának szomszédságában megépült különleges vendéglő köré valóságos élményközpont jött létre, amely akár egész napos programokat, számos kikapcsolódási lehetőséget kínál az ide érkezőknek. A felcsúti Tó Étterem és Élményközpontban, amely 2023 szeptemberétől várja a látogatókat, a Mészáros Gasztro Kft. értékesítési vezetője, Samicskov Sebastien vezet körbe.

„Olyan létesítményt szerettünk volna élettel megtölteni, amely turisztikailag is emeli a Váli-völgy értékét, s amely komplex, akár egész napra szóló minőségi szórakozási lehetőséget biztosít a hozzánk látogatóknak, akár pároknak, akár családoknak, lehetővé téve, hogy tartalmasan töltsék el a szabadidejüket – mondja Samicskov Sebastien értékesítési vezető, miközben a panorámateraszról elénk táruló látképet szemléljük. – Turisztikai központunk ékköve a csónakázó, amelynek környezetét csónakot vagy kenut bérelve bárki bebarangolhatja. A mintegy két és fél hektáros tavat a későbbiekben sétaútvonallal szeretnénk körbejárhatóvá tenni, s halakat szeretnénk bele telepíteni, hogy az érdeklődők amolyan élménypecázás keretében belekóstolhassanak a horgászatba. A szigeten álló, egyedülálló építészeti megoldásokkal létrehozott kilátó tökéletes panorámát ad a tó, az étterem és Felcsút vasútállomás irányába.”

A Tó Étterem és Élményközpont megannyi más szolgáltatással is várja a látogatókat. „A legkisebbek birto-

kukba vehetik a kültéri játszóteret, a nagyobbak a télen jégpályaként működő kosárlabdapályán sportolhatnak – mutatja be az élményközpont állomásait Sebastien. – Számos biciklitárolót telepítettünk a környékre, hogy az aktív kikapcsolódás kedvelői akár két keréken induljanak neki a Váli-völgynek. Hamarosan a kerékpárkölcsönzés lehetősége is nyitva áll majd a biciklisek előtt, akik a közeljövőben kiépülő miniszervizünkben szükség esetén akár maguk is megszerelhetik kerékpárjukat. Azok, akik gépjárművel érkeznek, leparkolhatnak az élményközpont parkolójában.”

Az élményközpontban turisztikai iroda is működik, amely arra hivatott, hogy tájékoztatást adjon azon látogatóknak, akik a Váli-völgy felfedezésére érkeznek. Túl azon, hogy az érdeklődők a helyi és környékbeli nevezetességeket feltüntető térképet kérhetnek, akár helyben is megvásárolhatják belépőiket a turisztikai látványosságok mindegyikébe – jegyet kérhetnek a Pancho Arénába, illetve a Puskás Akadémia-körútra, az Alcsúti Arborétum-

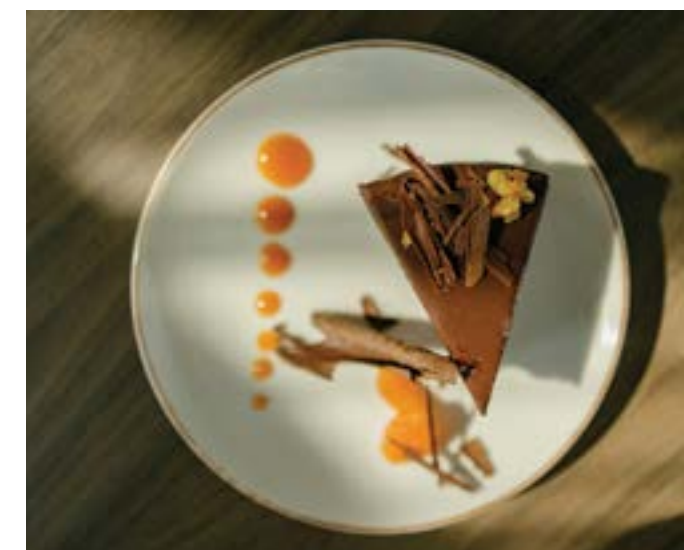
ba és az Alcsútdobozai Kalandparkba, sőt, a látogatók itt is megválthatják menetjegyüket a Vál-völgyi Kisvasútra, amellyel könnyedén elérhetik a környék meghatározó turisztikai célpontjait.

„Kihasználva a Váli-völgy nevezetességei között létrejött szinergiát irodánk átfogó turisztikai szolgáltatást nyújt, tájékoztatással, szolgáltatásközvetítéssel, programszervezéssel egyaránt foglalkozik – fogalmaz az értékesítési vezető. – Az iroda mellett pedig hamarosan delikateszbolt nyílik, amely elsősorban a Váli-völgy ízeit gyűjti majd egybe. A legkiválóbb helyi és környékbeli őstermelők és mesterek kézműves termékei lesznek itt kaphatók, frissen sült pékáruk, sonkák, sajtok, pálinkák, borok, mézek, mi több, az élelmiszerek mellett natúr kozmetikumok is helyet kapnak majd a kínálatban.”

A rendkívül tágas és világos térben, modern dizájnnal megálmodott étterem választékában ugyancsak hangsúlyt kapnak a hagyományos ízek. „Éttermünkben magas színvonalú, minőségi vendéglátást szeretnénk nyújtani, bensőséges, családi hangulatot teremtve, a turisták mellett a helyiekre kiemelten fókuszálva, kis túlzással a vendégeket név szerint köszöntve – árulja el Sebastien. – Az à la carte étteremben hatvan, a lounge-ban további tizenhat vendég foglalhat helyet, a panorámateraszon pedig harminc vendég fér el. Kínálatunk minden igényt kielégít. Minőségi alapanyagokból, a szűk régió legjobb termelőinek termékeiből készítjük az ételeinket. Étlapunkat, amelyet Vadász Imre executive séf állított össze, úgy álmodtuk meg, hogy a magyar ízek és a reformkonyha találkozzon a bisztróhangulattal. A bezárt Mészáros Pub választékából csupán a pizzák jöttek át, valamint a házhoz szállítás lehetőségét is megtartottuk. Éttermünk, amely akár rendezvényhelyszínként is igénybe vehető, minden nap várja vendégeit.”

Nagy Enikő

Fotó: Tó Étterem és Élmenyközpont, Pesti Tamás

Mesesarok

A kék szuperhold

Írta: Feketéné Schneider Mária, illusztrálta: Csepeliné Okszana

A csillagászok már korábban felhívták a figyelmet, hogy augusztus 30-án éjjel szuperhold lesz látható az égen. De nem is akármilyen: kék szuperhold, ami legközelebb csak több mint tíz év múlva lesz ismét megfigyelhető ezen a vidéken. Gondoltam, nem mulasztom el a ritka jelenséget. Úgy terveztem, hogy sötétedés után többször is kimegyek az udvarra, s szemügyre veszem a hatalmasra növő holdat. A szomszédomnak is szóltam. Miközben beszélgettünk, furcsa morgásokat hallottunk az útról. Egyszerre néztünk a hang irányába. Kormi, a szomszéd macska csapta a zajt. „Hát ebbe a macskába meg mi ütött?” – nézett rám kérdően a szomszéd. Kormi – szájában egy jól meghízott egérrel, amelynek farka az utat súrolta – a kukoricatábla mellett az út közepén határozott lépésekkel tartott hazafelé, miközben egyfolytában morgott. Látszott, hogy azt szeretné, ha mindenki rá figyelne, hiszen nagy dolgot vitt véghez: egeret fogott! Mindketten Kormit figyeltük. Egészen hazáig morgott, szájában az egérrel. Vitte megmutatni a gazdájának, hogy lássa, milyen hőstettet hajtott végre. Gazdája is csodálja meg a tehetségét. Végre rászokott az egérvadászatra, s nem a madarakat támadja – gondoltam, megnyugodva, mert a madarak miatt összeakadt már a bajszunk.

Kezemben volt a locsolókanna. Még néhány cserepes virágot megöntöztem, s elcsodálkoztam a trombitavirág hosszú, mintegy húszcentis fehér virágain. Mintha szét akarta volna kürtölni a világnak: ritka égi jelenségnek nézünk elébe. A nap lassan lebukott a Vértes hegység mögött. A szürkületben a fejem fölött elszállt egy denevér. Nem-sokára besötétedik. Egyszer csak megszólalt a telefonom. Ez hosszú megbeszélés lesz – gondoltam, látva, ki keres. Jól gondoltam. Mire befejeztük a megbeszélést, már sötét volt. Legnagyobb sajnálatomra a holdat nem láttam, mert felhők rejtették el a szemem elől. Az eget kémlelve észrevettem, hogy nincs mindenhol felhő, ezért talán van még esélyem a kék szuperhold megfigyelésére. Bementem a házba. Vacsoráztunk. Utána újból kinéztem, de még mindig nem láttam a holdat. Csalódottan mentem vissza. Már elég későre járt, tizenegy óra is lehetett, amikor tettem még egy utolsó kísérletet. Amint kiléptem az ajtón, furcsa hangokat hallottam a kertünk sarkából. Olyan volt, mint amikor közepes termetű kutyák egymásra fújnak. Lehet, hogy az éj leple alatt idegen kutyák jöttek be a kertbe? Ez nem lehetetlen, előfordult már máskor is. A kert sarka felé néztem, de a sötétben semmit sem láttam, ám a furcsa hangokat továbbra is hallottam. El sem tudtam kép-

zelni, mi lehet az, hiszen semmilyen mozgást nem láttam a hangok irányából. Közelebb mentem. Még mindig nem láttam semmit. Tovább közelítettem. A hangok felerősödtek, de továbbra sem látszott semmi. A szemem megszokta a sötétséget. Tovább haladtam. Ilyen rejtélyes hangokat még soha nem hallottam.

Odaértem a kert végébe, de ott tényleg semmi sem volt. Mi idézhette elő a furcsa zajokat? Átnéztem a kerítés fölött az utcára. Az utolsó villanyoszlop bevilágította az utca végét. Akkor vettem észre, hogy a kerítés mellett a lámpa fényében körülbelül tizenöt sün tanyázik – ők adták ki a hangokat! „Hát itt a megoldás!” – gondoltam. Buli van, sünbuli! Minden kisállat elemében volt. Ilyet még soha nem láttam. Szemben álltak egymással, és mindegyik mondta a magáét. Egy darabig figyeltem őket. Nem zavartatták magukat. Majd hirtelen az egyik elindult az úton keresztül a szemben lévő ház irányába. A többiek pedig meggondolás nélkül követték. A hangoskodást azonban még útközben sem hagyták abba, sőt, ha lehet, még hangosabbak voltak. Szerencsére a késői órában autó nem közlekedett erre, így mind a tizenöt sün sértetlenül átért a túlsó oldalra. A hangoskodást továbbra is folytatták. Vonulásukat a szememmel követtem. Ahogy kikerültek a megvilágított területről, elvesztettem őket. A hangjukat azonban továbbra is hallottam. A túloldalon az orgonosövény alá bújhattak, s folytatták a bulit. „Hiszen itt egész süntanya van!” – villant be. Ráeszméltem, hogy de hisz én azért vagyok odakint, hogy a kék szuperholdat nézzem. Már régen előbújt a felhők mögül, de a sünbuli lekötötte minden figyelmemet. A hold már a fák koronája fölött járt. Tényleg nagyon fényes volt, a domborzatát is jól lehetett látni. Távcsővel nézve biztosan különlegesebb lett volna. Készítettem néhány fotót, és visszamenetem a házba. Késő volt, hát lefeküdtem, de alig tudtam elaludni, a sünök jártak a fejemben.

Másnap kora este a pince lejárataiban egy árnyékot vettem észre, amint felkapcsoltam a villanyt. A fény elől menekült a kis árny. „Biztosan a szomszéd Kormi futott el” – gondoltam, s nem is foglalkoztam tovább az elsuhanó árnyékkal. Ám másnap este újból láttam az árnyékot, amint hirtelen eltűnt, amikor újból felkapcsoltam a villanyt. Most már nem hagytam annyiban a dolgot. Kíváncsi voltam, ki lehet az árnyék gazdája. Kerestem, kutattam, de nem találtam semmit. Már majdnem feladtam, amint az egyik kiálló kő mögül furcsa neszt hallottam. „Igen, megvagy, téged kerestelek!” – kiáltottam fel. Odamentem

a kőhöz, és láttam, hogy tényleg ott volt valami. Egy összegömbölyödött sün volt. A sünbuli idején eshetett a pincelejárathoz, ahonnan saját erejéből soha nem tudott volna kijönni. Már két napja ott volt a mélyedésben éhesen és szomjasan. Az elmúlt napokban a soha nem tapasztalt 39 fokos hőségben elpusztult volna, ha nem veszem észre. Még egy napot nem bírt volna ki, hiszen odatűzött a nap. Csoda az is, hogy ezt a két napot túlélte. Azonnal söprűért és lapátért futottam. A söprűvel a lapátra gurítottam az összegömbölyödött szúros sünt. Súlya és mérete alapján

könnyű volt megállapítani, hogy ő még egy tapasztalatlan fiatal állat. A madáritatóhoz szállítottam. Rögtön megérezte a víz illatát. Nagyon szomjas volt, mert azonnal kidugta az orrát, felállt, és az itató vizéből sokat ivott. Majd amikor a szomját oltotta, egyszeriben kerekét oldott. A két nappal ezelőtti sünbuli az életébe kerülhetett volna, hiszen a résztvevők nem láttak, nem hallottak, minden óvatosságot sutba dobtak, és hangosan randalíroztak az utcán. A megmentett sün csak a szerencsének és a kék szuperholdnak köszönheti az életét.

Konyha Pogácsa

Az Endresz György Általános Iskola konyhájának rovata

Ezúttal a saját pogácsareceptemet osztom meg az olvasókkal. A pogácsámhoz annyi, de annyi élményem fűződik. Szeretem az illatát, élvezem langyos puhaságát. A szüreti időszak inspirál, ilyenkor szőlővel vagy almával fogyasztom. Ősszel és télen szívesen csücsültetek a tetejére egy darabka vaját és nyeletnyi mézet. Hmm, egy próbát megér!

Fotó: saltyinger.com

Egy kg lisztet átszitálunk, 25 dkg vajjal összemorzsoljuk, egy teáskanál só, egy egész tojás, futtatás nélkül egy kocka élesztő. Mindezt csak belemorzsoljuk a vajas lisztbe. Ezután tejfölt adunk hozzá. Annyit, amennyitől össze tudjuk gyúrni, hogy jól formázható, viszonylag kemény tésztát kapjunk.

Gyorsan dolgozzunk, hogy a tészta ne melegedjen meg. Ha kész vagyunk, gyorsan tegyük bele egy zacskóba, és rakjuk hűtőbe. Fél óra múlva vagy akár egy éjszaka után szaggathatjuk is. Én azonban több variációt készítetek belőle. Például, ha hántolt tökmagot zacskóban klopfolóval picit összetörünk, s hozzágyúrjuk a tésztához, nagyon finom tökmagos pogit süthetünk.

Kifejezett kedvencem a sajtos. A hűtőben megpihent pogácsát ujjnyi vastagságúra kinyújtjuk, megkenjük olvadt margarinnal (vagy vajjal), rászórjuk a reszelt sajtot, és összehajtogatjuk. Jó szorosan kell hajtogatni, hogy ne

maradjon légrés. Hűtés, pihentetés után még egyszer óvatosan kinyújtjuk és újrachajtogatjuk. Így lesz réteges.

A sima natúr tésztát is érdemes kinyújtani, megkenni akár olajjal (bár a tészták a zsírt jobban szeretik), és néhányszor hajtogatni. Anyukámtól azt tanultam, hogy a zsiradékra érdemes néhány csepp ecetet is tenni, majd elkenni a tészta tetején, és így összehajtani. Így kapunk jó kis leveles szerkezetű pogácsát.

Annak függvényében, hogy milyen alkalomra készítjük, válasszuk ki a pogácsaszaggató méretét. A kinyújtott tésztát (mintegy egy-másfél ujjnyi) késsel megkarcoljuk, kiszaggatjuk, felvert tojással megkenjük, s a tetejét díszítjük. Lehet simán hagyni, lehet rá sajtot, tökmagot, szotyit, köménymagot szórni, de készülhet medvehagymás, túrós-burgonyás is – mindenki ízlése szerint kísérletezhet vele.

Nagy László

Kert Bonsai gondozása otthon

A Kertészeti Áruháza rovata

Fotó: pexels.com

A bonsaiok különleges díszítő értékkel bírnak – a téli hidegben lakásunk ékkövei lehetnek. A törpefaként is emlegetett növény napi néhány perces gondoskodással is könnyedén fenntartható. Különbő fajta létezik a kezdő szinttől a profi növényig. Kezdetnek nem túl drága áron beszerezhetők a kertészetekben a különféle kültéri és beltéri oltványok. A növény ismeretét és fenntartását elsajátítva eljuthatunk a következő lépcsős, igényesebb kis fa ápolásáig.

Ez a növény sok nedvességet és folyamatos tápanyagpótlást igényel. Praktikus kimondottan bonsaispecifikus tápoldatot választani. Egy megfelelő méretű edénybe beleállítva a növényt a víz pótlása is könnyen megoldható. Öntözés esetén a legjobb megoldás, ha két-három naponként kiemeljük a kaspóból a növényt, majd mintegy harminc percre beleállítjuk a vízzel telt edénybe. Esővízzel vagy előre kiengedett, szobahőmérsékletű csapvízzel is öntözhetjük.

A bonsai folyamatos metszést igényel, attól függően, milyenné akarjuk formálni. Kreatívan alakíthatjuk

az apró hajtásokat. A vízvezetéseket mindig távolítsuk el, ügyelve a metszés pontosságára. A nyeseket éles szerszámmal végezzük el. A szerszámokat használat után mindig fertőtlenítsük le ecetes oldatban. Ha szükséges, vegyszeres védelmet is alkalmazhatunk.

Tavaszközepétől akár a szabadba is helyezhetjük a növényünket, amely a félárnyékos helyeket kedveli. A nyári hónapokban kinti tartásnál fokozhatjuk a tápoldat pótlását, hogy erőteljesebben növekedjen a növény. A téli lakásban tartásnál ügyeljünk, hogy világos helyet válasszunk neki, és kéthetente forgassuk el 180 fokkal. Így nem lesz egyoldalú a növény. Esetenként előfordul a levélhullatás, ami túlnyomórészt a fenntartási hibából ered. Ügyeljünk, hogy télen, amikor a növény pihenő állapotban van, ne érje hirtelen fény vagy huzat.

Úgynevezett miniflóra létrehozásával több fajtát is tarthatunk egyszerre. Napi gondozása a kertész számára folyamatos elfoglaltságot jelent, de bevonhatjuk a gyermekeinket is a folyamatba, megtanítva nekik a felelős gondoskodás fontosságát.

Harangszó Jézus és a fazekas

Katolikus gondolatok

Életünk számos lehetőséget ad arra, hogy valami olyat kezdjünk el vagy kezdjünk újra, amit addig nem tettünk vagy réges-rég abbahagytunk. Vannak olyan megtért emberek, akik – vállalva múltjukat – megváltozott életükben azon dolgoznak, hogy Isten „fazekasműhelye” megteljen minél több és szebb „edénnyel”, a hívők közösségével. Ilyen megtérés volt a Magna Cum Laude együttes frontemberéé, Mező Misié is. Nem az életútját vagy épp megtérésének folyamatát szeretném bemutatni, csupán szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy milyen termékeny lehet Isten kezében egy híresebb személy jó példája. Az MTVA megbízásából készült Bizony Isten! című tizenkét részes sorozat arra hivatott, hogy bemutassa a ma is gyakorolt bibliai szakmákat, méghozzá teológus és régész szakértők segítségével. Az egyes részek műsorvezetője Mező Misi, aki saját tapasztalatait sem rest megosztani a nézőkkel. Lássuk, mit tanulhatunk a közel fél óra alatt, ha rászánjuk az időt!

A fazekas, Gál Álmos (Szundi bácsi)

Bepillantathatunk a több ezer éves szakma mai gyakorlatába. Láthatjuk a folyamatokat az agyag beszerzésétől a szűrésén, gyúrásán, korongozásán, díszítésén, első és második égetésén át a kiégetésig, mire végül elkészül a mű. De miközben megismerjük a munkafázisokat, megtudjuk az alkotó életének jó néhány fontos részletét is. Katonai középiskolába járt, de nem tudott feltétel nélkül engedelmeskedni minden előjárójának, mert nem fogadta el hitelesnek őket. Ezután igen nehéz, alkohollal bódított, bűnökkel terhelt évek következtek, míg végül egy volt tanárának szavai adták az első lökést ahhoz, hogy életét jobban megbecsülje. Igen, ez egy hosszú és nehéz folyamat volt, míg végül teljesen visszatért a társadalomba. Az alkoholfüggőségtől való megmenekülését egyértelműen Jézusnak köszöni meg. Hite szerint Isten a fazekas, ő az engedetlen agyag, aki Isten kezében újjászületett. Ma feleségével és csodás gyermekeivel fazekasként dolgozik Debrecenben, és bibliai tematikájú gyermektáborokat szervez sokak örömeire.

A teológus, dr. Kállai Imre

A Debrecen-Homokkerti Református Gyülekezet lelkésze. Ő beszél arról, hogy Istennél mindig van második, harmadik és még többedik esély is. Megmagyarázza, hogy Izajás prófétánál hogyan kell értelmeznünk helyesen az

Fotó: pexels.com

agyagedény összetörését, de választ kapunk Szent Pál példázatára is, aki azt mondja, hogy mi vagyunk a törékeny agyagedények, és a mi kincünk bennünk van, ha magunkba engedjük. Ez pedig nem más, mint a hitünk, az evangélium, Jézus és az Ő Szentlelke, tulajdonképpen maga az Isten.

A régész, Vukics Adrienn

Az óbudai BTM Aquincumi Múzeum és Régészeti Park régész-muzeológusa. Szakmáját hívja segítségül, amikor keresik a magyarázatot a fazekasmesterség elterjedésére, a megtalált használati tárgyak üzenetére. Megtudjuk, hogy a családok háborús és veszélyes időkben is kiégetett cserépedényekben rejtették el kincseiket a földbe. A római légiósok az összetört cserépdarabokra levelet írtak szeretteiknek, s a fazekasszakma becsülete mindig a pékével, halászéval egyenlő lehetett. Sok munkával és még több türelemmel a puszta sárból értékes, az emberek számára mindig fontos eszközöket készítettek.

Ajánlom a műsort mindazoknak, akik látták már kilátástalan mókuseréknek az életüket. Hiszem, hogy az igemagyarázatok és a tanúbizonyságok által megérthetjük a fazekas, avagy Isten legnemesebb célját velünk, az olykor engedetlen agyaggal.

Baboss Botond katolikus lelkipásztori kisegítő

Apróra váltott keresztyénység

Református gondolatok

A bibliai történet (ApCsel 9:20–30) üzenetét komolyan véve három, a hétköznapiakban is feltűnő dolgot eredményezhet az ember Krisztusra találása. Három dolog lehet a keresztyén életforma alapeleme: a bizalom, a biztonság és a bátorság.

A keresztyének között meghonosodhat a bizalom kultúrája. Félreértés ne essék, nem az Isten iránti bizalomról van itt szó. Nyilván az az alap vagy pontosabban fogalmazva evidencia. Sokkal inkább az egymás iránti, egymás között épülő bizalom létrejötte. Éppen hogy egyházzá, gyülekezetté szerveződik a Krisztus-hívők közössége az ősegyházban, máris kulcsszerep jut a bizalomnak. A bizalmatlanság kultúráját felváltja a bizalom kultúrája. Pál személyét, szolgálatát, igehirdetését kezdetben bizalmatlansággal fogadják, hisz ő volt az, aki nem sokkal korábban üldözte a keresztyéneket. De hitre jutva elkezd hirdetni Krisztust. S a keresztyén közösség kezdeti bizalmatlansága bizalommal alakul át. Mert a keresztyén lét alapmotívuma a bizalom, a bízni tudás, a megbízhatóság. Az elbizonytalanítás, elbizonytalanodás az ördög műve. A bizalom pedig az, ami ráépülhet a személyes életünk, spiritualitásunk. Bízunk Istenben, s még nagyobb dolog, hogy Ő bízik bennünk. A bizalom az, amire ráépülhet minden emberi kapcsolat is. Attól lesz egy gyülekezet is Krisztus népévé igazán, ha ott bizalom van az emberek közt. Ha ott bizalommal lehet megosztani életterheket, kérdéseket, kétségeket. Keresztyénnek lenni annyit tesz, mint megbízni és megbízhatónak is lenni.

Másodszor a bizalomnak ezen a kultúráján épül fel a biztonság kultúrája. Az élet önmagában is veszélyes.

Keresztyénnek lenni pedig még veszélyesebb. Krisztus követése konfliktusokkal jár. A történet szerint alighogy Pál hitre jut és apostollá, igehirdetővé lesz, egyből merényletet terveznek ellene. S mégis mindkét esetben biztonságban van az élete. Először egy kalandos mentőakcióban menekítik ki testvérei a várfalakon keresztül. Másodszor pedig úgy mentik meg, hogy elküldik egy távolabbi helyre. Pál biztonságának a garanciája az őt körülölelő, körülvevő közösség. Még csak nem is az Isten menti meg csodálatos módon (ilyen is van a Bibliában), hanem a róla felelősséget vállalók jelentik a biztonságát. Ezek az első keresztyének eszerint odafigyelnek egymásra, és biztonságot jelentenek egymás számára. Nos, ennek a megízlelése, gyakorlása a keresztyén élet nagy hozadéka. Kell egy hely, ahol az ember biztonságban lehet. S ez nem csupán Isten karja, oltalma. Ugyanis Isten karjának itteni, mostani meghosszabbítása a keresztyének közössége, a keresztyének kapcsolati védőhálójája. Ezért, ha van biztonságos párkapcsolat, akkor az a keresztyén házasság, ahol férfi és nő bízik egymásban. Ha van biztonságot adó család, akkor az a keresztyén család, ahol a gyermeknek biztos pont a szülő, s az idősebb szülőnek biztos pont a gyermek. Ha van biztonságot adó közösség, akkor az a keresztyén gyülekezet. Mert Isten kezén biztonságban van az életünk. De sarkítva: Isten biztonságot adó keze mi vagyunk egymás számára.

Harmadszor a bátorság motívuma köszön vissza a krisztusi keresztyének életén. Arról olvasunk itt, hogy a keresztyének között a bátorság kultúrája honosodott meg. A félénk, befordult,

Fotó: pexels.com

bátortalan, gyülekező keresztyének Lélekkel betelve bátor követökké és tanúkká lettek. Alapigénk ezt harsozja, ha olvasunk a sorok közt: Pál bátran szól, Pál bátran vállalja hitét, többen kockázatvállaló és leleményes bátorsággal csempészik ki a városból az üldözői elől. Mert a mindennapok, hétköznapiak igénylik a keresztyének bátorságát – s a bátorságukból fakadó vállalásaikat. A lét bátor vállalását. Önmagunk bátor vállalását. Hitünk bátor vállalását. Egymás vállalását. A jövő vállalását. Problémás ügyek, konfliktusok vállalását. Terhek vállalását. A bátorság alaperénye a keresztyénségünknek. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy nincsenek vagy nem lehetnek féltreleink. Vannak. De immáron más-ként. Barth Károly mondja valahol: „A bátorság olyan félelem, amely már elmondta az imát.” Erre a bátorságra hív, buzdít az Ige. Keresztyénnek lenni azt is jelenti: bátornak lenni Krisztusban gyökerező élet- és létbátorsággal.

dr. Hős Csaba református lelkipásztor

Mozaiik

Tudta-e, hogy...

Nyilatkozat.

Vasas Mór és testvérei felcsúti fehérmegyei lakosoknak a „Hosszú” hasábjain május havában megjelent azon nyilatkozatukra vonatkozólag, hogy miután ők belápai birtokomat megvették s azt eladni azok ágában sincs, ezért a nagy köszönettel elírt hirdetményemet humbugnak jelenték: egész becsülettel válaszolhatom, hogy igaz, hogy az én belápai birtokomat a nevesett uraknak eladtam, de olyképen, hogy két évi visszavásárlási jogot vagyis 1874. január 1-től 1876. január 1-ig kötöttem, ezen jogom a Fehérmegyeinek 1128/876. polg. sz. alatti végzésével telekjegyzőkönyvileg feljegyezve van, nem csak, de a nálam létesít örökösödési szerződés, egy a leltár használt példányai Vasas urak nyilatkozatát s így a tulajdonjog kérdését két évig érthetővé teszik.

Az össze gazdasági eszközök u. m. 23 darab járművek, 400 székerekkel, egy Garret-féle gőzmozgató-gép, szalma és takarmány, valamint 150 bohócska-vetés, 200 pesti zab, 40 árpa, és 50 kukorica, visszavásárlás esetén leltárilag felvéve vannak: a melyből kitűnik, hogy hirdetményem humbug nem volt, s mint magyar ember, mindenkinek tetszése szerint bármikor szolgálni kötelességemnek is ismerem.

Kelt Felcsúton, 1876. szeptember 24.

Vasas József.

Aki eddig nem ismerte volna a „humbug” szó jelentését, az megfigyeli a Hon című napilap 1876. októberi számában megjelent nyilatkozatból, melyet Vasas József felcsúti földbirtokos a hirdetések rovatában jelentetett meg.

Noll Zoltán

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester szeptember hónap legalább 70 esztendő megélt születésnapjait is köszöntötte.

Baracska Sándorné Zsuzsanna a 80., Rada Lászlóné Veronika a 87., R. Dobozi Gábor a 77., Szócs Dezsőné Magdolna a 75., Hontvári Istvánné Erzsébet a 71., Bakonyi József a 74., Birton Mária a 73., Oláh Jánosné Erzsébet a 72., Horváth Györgyné Mária a 87., Hanzlik Mária a 77., Benedek László a 82. születésnapját ünnepelte.

Isten hozta!

Nyár végén is érkezett kisbaba közösségünkbe.

Noll Elena – Noll-Bóhm Adrienn és Noll Dániel kislánya – augusztus 28-án született meg.

Hirdetésméreteket

1/10 fekvő: 90x50 mm
2/10 álló: 90x105 mm
2/10 fekvő: 184x50 mm
1/4 álló: 90x131 mm
1/4 fekvő: 184x63 mm
1/2 fekvő: 184x131 mm
1/2 álló: 90x 268 mm
1/1 tükrő: 184x 268 mm
1/1 kifutó: 210x297mm + 5-5 mm kifutó

Fektesse pénzét értékálló telekingatlanba!

Felcsút Szűnyogpusztán belterületi fejlesztés alatt álló beépítetlen terület eladó.

Területe: 1056 m²
Beépíthetőség: 30%
Ár: 7,9 Millió forint

Tel: +36 30/383 6185

GONDOS TŰZÉP

Alcsútdoboz,
Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is
felvesszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLCYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:
• sertéshús • baromfi • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepekszeg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almát egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

FELEJTHETETLEN ÉLMÉNYEK ÉS CSODÁS ÍZEK VÁRNAK A TÓ ÉTTEREM ÉS ÉLMÉNYKÖZPONTBAN!

NYITÁS: 2023. SZEPTEMBER 1. VÁRUNK SZERETETTEL!

CÍMÜNK: 8086 FELCSÚT, FŐ UTCA 4/A
ASZTALFOGLALÁS: +36 30 4862385
WWW.TOETTEREM.HU

R-KORD

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

PUSKÁS SPORT HOTEL AKADÉMIA

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett. Keresse fel éttermünket is!

www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás

2060 Bicske, Szent István u. 7-11., tel.: 06-22/566-300

Járási hivatalvezető: Szabó Gábor

A járáshoz tartozó települések: Alcsútdoboz, Bicske, Bodmér, Csabdi, Csákvár, Etyek, Felcsút, Gánt, Mány, Óbarok, Szár, Tabajd, Újbarok, Vértesacska, Vértesboglár

E-mail: hivatal.bicske@fejer.gov.hu

hétfő, kedd, szerda: 8.00–16.00

csütörtök: 8.00–11.00

péntek: 8.00–14.00

Kormányablak/okmányiroda – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–18.00

kedd: 7.00–13.00

péntek: 8.00–11.00

Földhivatal – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–12.00 és 13.00–15.00

csütörtök: csak kamarai tagoknak

péntek: 8.00–11.00

Gyámügyi Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Foglalkoztatási Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–14.00

péntek: 8.00–12.00

Kihelyezett NAV-ügyfélszolgálat

csütörtök: 13.00–15.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája

2060 Bicske, Szent István út 1.

páros héten: szerda: 16.00–18.00

páratlan héten: csütörtök: 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-22/594-036

Ügyfélfogadási rend:

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák

Tel.: 06-22/594-036

hétfőn 8.00 órától (előzetes időpontfoglalás szükséges)

Faluház és Községi Szintér

8086 Felcsút, Fő utca 137., tel.: 06-22/594-368

E-mail: faluhaz@felcsut.hu

Szarvas Józsefné: 06-70/450-8704

Csatlós Horváth Brigitta: 06-22/594-368

Nyitvatartás:

hétfő: 7.00–17.30

kedd, szerda, csütörtök: 7.00–16.00

péntek: 7.00–15.00

Háziorvosi rendelő (Faluház)

Dr. Ficzer Ferenc háziorvos

hétfő, szerda: 12.00–15.00

kedd, csütörtök: 9.00–12.00

péntek: 8.00–12.00

Az orvosi rendelő a 06-22/594-072-es telefonszámon és a felcsut.rendelo@gmail.com e-mail címen érhető el.

Orvosi ügyelet

2060 Bicske, Kossuth tér 17.

(Bejárat a rendelő oldalánál található ajtón, csengetni kell.)

Tel.: 06-70/502-7152, 112 (mentők)

Hétköznap: délután 16.00 órától másnap reggel 8.00 óráig

Hétvégén és ünnepnapokon: utolsó munkanap 16.00 órától az azt követő első munkanap 8.00 óráig

Védőnői szolgálat (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Makai Kinga védőnő: 06-30/970-8517

szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen),

11.00–13.00 (önállóan)

Gyógyszertár (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137., tel.: 06-22/252-550

Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 8.30–13.00,

szerda: 13.00–16.00

Posta

8086 Felcsút, Fő utca 73., tel.: 06-22/594-049

Nyitvatartás hétfőtől péntekig 8.00 és 16.00 között

Könyvtári, Információs és Községi Hely

8086 Felcsút, Fő u. 68.

Könyvtárvezető: Szecsődi Zsoltné

Tel.: 06-70/338-4814

E-mail: szecsodizsuzsa@freemail.hu

Nyitvatartás:

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–16.00

kedd: 14.00–18.00

péntek: 9.00–14.00

szombat: ügyelet időpontegyeztetéssel

Bicskei Rendőrkapitányság

2060 Bicske, Kisfaludy u. 56., tel.: 06-22/566-020

E-mail: bicskerk@fejer.police.hu

Sürgős esetben hívható: 112

Körszeti megbízott

8086 Felcsút, Fő u. 191., Gáfor János: 06-20/526-8664

Polgárőrség

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-30/248-9609

Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület

Elnök: Kiss József

Tevékenységi terület: Felcsút bel- és külterület

Esély Gyermekjóléti Alapítvány

8086 Felcsút, Fő u. 68., tel.: 06-70/450-8733

Fogorvosi rendelő

Dr. Hargitai Egészségügyi Közhasznú Nonprofit Kft.

(Az egészségbiztosítóval szerződésben álló rendelő.)

Rendel: Dr. Hargitai László fogszakorvos

Rendelési idő:

Alcsútdobozon: tel.: 06-22/353-250 (Csak előjegyzéssel)

hétfő: 11.00–17.30

kedd: 7.00–8.00 – elsősegély

csütörtök: 7.00–10.00 – iskolafogászat

7.00–8.00 – elsősegély

péntek: 10.30–17.30

Felcsúton: tel.: 06-22/668-224

Időpontkérés szükséges, rendelési idő előtt egy órával és

rendelési idő alatt 16.00 óráig!

szerda: 10.30–17.30

Alcsútdobozai rendelő – prevenciósi rendelés:

hétfő, péntek: 9.30–11.00

Felcsúti rendelő:

szerda: 9.00–10.30 (Csak előjegyzéssel!)

Falugazdász

Gyenes Péter: 06-70/4906-170

Közjegyző

2060 Bicske, Szent István út 84.

Dr. Szarvas Erika: 06-22/566-440, 06-22/566-441

E-mail: szarvas@mokk.hu

hétfő: 8.00–15.00

kedd, szerda, csütörtök: 8.00–15.30

péntek: 8.00–12.00

A nyitvatartási idők eltérhetnek.

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 800 példányban. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző, **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata, **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu

Kéziratleadás: 20/336-2680; stefananett@felcsut.hu, **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu